

Posudek diplomové práce K. Mezerové

**SLOVESNÉ ZPŮSOBY VE VEDLEJŠÍCH VĚTÁCH KOMPLETIVNÍCH -
KONTRASTIVNÍ KORPUSOVÁ ANALÝZA**
(FF JU České Budějovice 2020)

Předmětem práce K. Mezerové je zhodnotit úzus slovesných způsobů ve vedlejších větách kompletivních v kontrastivní perspektivě. Diplomantka vychází z francouzštiny a možností jejího slovesného systému a tyto možnosti konfrontuje s češtinou. Materiálové analýzy provádí v paralelním korpusu InterCorp.

První část práce (kapitoly 1 a 2) je věnována teoretickému vymezení jevu, definici klíčových pojmů a syntéze hlavních tezí referenční odborné literatury k tématu. K. Mezerová postupně pojednává o slovesných způsobech a modalitě, o klasifikaci vedlejších vět a výrazových prostředcích v nich užívaných, přičemž odlišuje systém francouzský a český. Informace čerpá z relevantní literatury francouzské a české provenience. Stať je koncipována přehledně a ve vztahu k cílům práce účelně – diplomantka se soustředí na pojmy nezbytné pro analýzu konkrétních korpusových příkladů, přičemž dokáže syntetizovat informace z různých zdrojů, vzájemně je srovnat a kriticky se vyjádřit. K těmto kapitolám mám následující drobné poznámky:

1) str. 17 – lze vztažné věty chápat jako věty definované na základě funkčního (větněčlenského) hlediska?

2) str. 21 – Grevisse §1072d) uvádí, že i kompletivní věty umístěné v čele souvětí mohou být v indikativu.

3) ve struktuře *Il faut que Pierre vienne* není kompletivní věta doplněním podmětu (*Il le faut*).

4) str. 22 – nakolik si odpovídá český termín „doplňek“ a francouzský termín „attribut“?

Velmi zajímavá je shrnující tabulka na str. 26, neboť přehledně zpracovává výrazové prostředky českých kompletivních vět ve vztahu k jejich sémantickému zařazení.

Třetí kapitola práce je věnována teorii O. Souteta, kterou autor uceleně představuje v publikaci *Le subjonctif en français*. K. Mezerová z publikace účelně vybírá informace, které se týkají vět kompletivních, přičemž se jí daří Soutetovu teorii správně interpretovat. Kapitola je důležitou průpravou pro korpusové analýzy. Na str. 30 diplomantka tvrdí, že ve větě *Pierre ignore que Paul est parti* je enunciační odpovědnost přisouzena osobě na pozici podmětu kompletivní věty – podle mého názoru zde pravdivost tvrzení „Paul est parti“ garantuje osoba mluvčího celého souvětí (jde o „sujet d'énonciation“). Oceňuji, že K. Mezerová Soutetovu teorii synteticky představuje v češtině.

Velmi kvalitní jsou pak vlastní korpusové analýzy. Diplomantka je omezuje na vybrané typy vztahů, které na základě Soutetovy monografie považuje za problematické/zajímavé. Analýzy provádí relevantním způsobem a velmi precizně dokáže získané doklady interpretovat, přičemž pro interpretaci aplikuje pojmový rámec Soutetova přístupu. Veškerá tvrzení považuji za podložená a závěry za validní. Analýza mimo jiné ukazuje na chybovost v automatickém taggování francouzské verze korpusu InterCorp. Originální výzkum K. Mezerové je cenným zdrojem pro kontrastivní analýzu užití slovesných způsobů v kompletivních větách ve francouzštině a češtině.

Závěr:

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit známkou **v ý b o r n ě**.

V Českých Budějovicích 9. 6. 2020.

doc. PhDr. Ondřej Pešek, Ph.D.